

Sygnatura akt VI W 4073/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Korzeniewski

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2014r.

sprawy przeciwko D. G. (1) synowi Z. i J.

urodzonemu (...) w miejscowości W.

obwinionemu o to, że

w dniu 3.01.2013r. o godz. 21.50 we W. na ul. (...) na Stacji Paliw (...) (...) kierując samochodem marki M. o nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w postaci ON wartości 221 zł na szkodę (...) S.A.

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

*****

I. uniewinnia obwinionego D. G. (2) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 3 stycznia 2013 r. około godz. 21.50 D. G. (1) kierując samochodem osobowym marki M. nr rej. (...) przyjechał na stację paliw (...) S.A. we W. przy ul. (...). Podjechał pod dystrybutor zlokalizowany, pośród innych, ale najbliższej drzwi pomieszczenia gdzie znajdują się kasy. Następnie niespiesznie wysiadł z samochodu i podszedł do dystrybutora, z którego zatankował 50 l oleju napędowego o wartości 271 zł. Po zakończeniu tankowania, również niespiesznie, D. G. (1) bezpośrednio udał się do stanowiska kas by zapłacić za pobrane paliwo. Kasjerowi podał numer dystrybutora, z którego pobierał paliwo i poinformował go, że będzie płacił przy użyciu karty płatniczej. Kasjer nieprawidłowo odnotował, jako płatność D. G. (1), należność za paliwo pobrane przez innego kierowcę z innego dystrybutora, w kwocie 50 zł. Gdy kasjer podał D. G. (1) terminal płatniczy, ten nie zwrócił uwagi na wyświetloną na monitorze terminalu kwotę. D. G. (1) zaznaczył swój kod (...) i następnie opuścił pomieszczenie kas w przekonaniu uiszczenia pełnej należności. Po spokojnym podejściu do swojego samochodu i zajęciu w nim miejsca odjechał ze stacji. O fakcie nieuiszczenia całej należności dowiedział się dopiero w trakcie niniejszego postępowania.

dowód: zawiadomienie o wykroczeniu k. 5;

zeznania Z. S. k. 6;

materiał video k. 9;

zdjęcia k. 14;

wyjaśnienia D. G. (1) k. 38, 69-70;

zeznania S. S. k. 21;

D. G. (1) nie był karany. Utrzymuje się z dochodu w kwocie 800 zł.

dowód: karta karna k. 23;

dane osobopoznawcze k. 2;

D. G. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czyni. Wyjaśnił zgodnie z ustaleniami.

vide: wyjaśnienia D. G. (1) k.38, 69-70;

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na wyjaśnieniach D. G. (1), nagraniu monitoringu, zdjęciach oraz częściowo na zeznaniach S. S., częściowo na zeznaniach Z. S., częściowo na zawiadomieniu o wykroczeniu.

Zeznania S. S. uznane zostały za wiarygodne wyłącznie, co do faktu zapłacenia przez D. G. (1) kwoty 50 zł.

Natomiast za niewiarygodne zostały uznane jego zeznania, iż D. G. (1) pytany, z którego dystrybutora tankował odpowiedział, że z tego gdzie zaznaczono należność 50 zł. S. S. w tej kwestii pozostawał konsekwentny podnosząc ją w każdym swoich zeznaniach. D. G. (1), jak wskazuje materiał video, zaraz po zatankowaniu paliwa udał się do pomieszczenia z kasami. Tak więc nie miał on możliwości bliskiego oglądu dystrybutorów w sposób niewątpliwie umożliwiający odnotowanie należności każdego z nich. Nadto, wiedząc, że pobrał paliwo za kwotę 271 zł zaś z innego dystrybutora pobrano paliwo za 50 zł, nie mógł wykluczyć, iż ta należność została uregulowana w okresie poprzedzającym jego kontakt z kasjerem. W takiej sytuacji świadomie wypowiadając się w sposób opisany przez S. S., narażałby się na ryzyko posądzenia o wyłudzenie paliwa za kwotę 221 zł. Nie ma także możliwości by D. G. (1) nie zdawał sobie sprawy z tak powszechnego zjawiska, jakim jest monitoring obiektów ogólnie dostępnych jak stacje paliw. To z kolei czyni całkowicie niewytłumaczalnym by miał on sobie zadać trud spokojnego wejścia do pomieszczenia kas i wprowadzenia w błąd kasjera, co do należności oraz częściowego zapłacenia za pobrane paliwo. Takie zachowanie dodatkowo naraziłoby go na ułatwioną identyfikację. Taka zaś świadomość nie towarzyszy sprawcom czynów zabronionych.

Nadto odnośne zeznania S. S. są sprzeczne z zeznaniami Z. S. złożonymi 22 stycznia 2013 r., z których wynika, iż D. G. (1) pytany o dystrybutor miał wskazać jego numer a nie należność. Taka sytuacja została opisana także w zawiadomieniu o wykroczeniu. Jako, iż bezpośrednim świadkiem zdarzenia był jedynie S. S., Z. S. sporządzając zawiadomienie o wykroczeniu mógł mieć informacje o tym zdarzeniu pochodzące wyłącznie od niego. S. S. był bowiem jedyną osobą z obsługi stacji mającą kontakt z D. G. (1). Rozbieżność ta sama w sobie nie pozwala zweryfikować pozytywnie zeznań świadka S..

Podobnie, jak zeznania S. S., zeznania Z. S. stały się podstawą jedynie, co do faktu zatankowania przez D. G. (1) paliwa i częściowego uiszczenia należności. Z. S. nie był świadkiem zdarzenia. Mógł je poznać wyłącznie z relacji jedynego świadka S. S. oraz nagrań monitoringu a także kontroli urządzeń finansowych. Monitoring odnotował jedynie fakt przyjazdu samochodu marki M. nr rej. (...) na stację paliw (...) S.A. we W. przy ul. (...), tankowania przez D. G. (1) paliwa, udania się D. G. (1) do pomieszczeń z kasami, opuszczenia przez niego tych pomieszczeń oraz wyjazdu samochodu marki M. nr rej. (...) ze stacji. Kontrola urządzeń finansowych pozwoliła z kolei jedynie na stwierdzenie braku płatności za pobrane paliwo. W tym też zakresie zeznania Z. S., jako adekwatnego do opisane powyżej materiału, mogły stać się podstawą ustaleń. Natomiast opis zachowania D. G. (1) w fazie płatności mógł być oparty wyłącznie o relację S. S.. Dlatego, dostrzegając aktualność uwag poświęconych zeznaniom tego świadka, nie uwzględniono zeznań Z. S. w tym właśnie zakresie.

Analogicznie do zeznań Z. S. odniesiono się do sporządzonego przez niego zawiadomienia o wykroczeniu.

Sąd natomiast dał wiarę w pełni materiałowi video opisanemu poprzednio oraz zdjęciom D. G. (1) przy dystrybutorze. Nie dostrzeżono bowiem jakiegokolwiek powodu do przyjęcia odmiennego stanowiska.

Jako wiarygodne zostały uznane wyjaśnienia D. G. (1). Są one zgodne z nagraniem video jak i zasadami doświadczenia życiowego.

Materiał video opisuje zachowanie D. G. (1) analogicznie do jego wyjaśnień. W szczególności zwraca uwagę niespieszność zachowania D. G. (1), lokalizacja dystrybutora, z którego tankował on paliwo w sąsiedztwie drzwi do pomieszczenia z kasami, a także udanie się D. G. (1) bezpośrednio od dystrybutora do pomieszczenia z kasami. To uniemożliwiło mu zapoznanie się ze wskazaniem innych dystrybutorów.

Opisany przez D. G. (1) sposób zachowania w pomieszczeniu z kasami odpowiada natomiast zasadom doświadczenia życiowego. D. G. (1) po zatankowaniu paliwa udał się do pomieszczenia, gdzie znajdują się kasy, by za to paliwo zapłacić. Wolę taką oznajmił wprost kasjerowi. To wyraźnie wskazuje na zaistnienie u niego zamiaru płatności. Inaczej bowiem nie wchodziłby do pomieszczenia z kasami bądź nie wypowiadałby się w przedmiocie płatności za paliwo. Przy tym zwykle po zatankowaniu paliwa, kierujący na pytanie kasjera o stanowisko, z którego pobierane było paliwo, podaje numer dystrybutora. Tak właśnie D. G. (1) opisał swoje zachowanie.

Sąd rozważał natomiast możliwość, czy w trakcie płatności za paliwo D. G. (1) powziął zamiar popełnienia wybryku. Otóż przed zaznaczeniem swojego kodu (...) miał on możliwość zapoznania się z kwotą przydającą do zapłaty. Widząc tę kwotę mógł powziąć zamiar wykorzystania pomyłki kasjera i zapłacić jedynie częściową należność. Aby jednak przyjąć taką okoliczność należy niewątpliwie wykazać, iż miał on pełną świadomość wysokości kwoty, którą zatwierdził do zapłaty. D. G. (1) zaprzeczył temu.

W codziennej praktyce, w trakcie dokonywania płatności kartą płatniczą, spotykanym zjawiskiem jest skoncentrowanie się płacącego wyłącznie na wciśnięciu przycisków prawidłowego kodu (...) na terminalu. Kupujący, przed dokonaniem tej czynności, nie zawsze zwraca uwagę na komunikat wyświetlony na ekranie terminalu dotyczący wskazania kwoty płatności. Również, nie zawsze kupujący dokonujący płatności przy użyciu karty płatniczej, weryfikuje tę płatność w drodze analizy paragonu, którego często nawet nie zabiera. Dlatego, tego rodzaju zachowanie opisywane przez D. G. (1), jako zdarzające się w praktyce dnia codziennego, mogło zaistnieć w trakcie przedmiotowego zdarzenia. Stąd brak jest podstaw, by z uwagi na zasady doświadczenia życiowego, odrzucić wyjaśnienia D. G. (1) wskazującego na brak wiedzy, co do wysokości kwoty zapłaty.

Nadto materiał dowodowy, jak wykazano powyżej, nie pozwala na przyjęcie by tankując paliwo i udając się do pomieszczenia kas D. G. (1) nie miał woli zapłacenia pełnej należności za paliwo. Jedynym przeciwnym temu dowodem mogłyby być zeznania S. S., wobec wtórności wobec nich zeznań Z. S. oraz zawiadomienia o wykroczeniu. Te zaś zeznania, jak opisano powyżej, wzbudzają istotne wątpliwości. Przyjęcie woli płatności za paliwo przemawia za przypadkowością działania D. G. (1), niedokładającego należytej uwagi w trakcie płatności w obsłudze terminalu płatniczego, nawet przy możliwości wskazywania przez niego kwoty 50 zł a nie 271 zł. Odmiennie założenie nakazałoby przyjęcie, iż w trakcie tej czynności D. G. (1) zmienił swój zamiar tj. zrezygnował z uiszczenia należności dostrzegając wolę wykorzystania błędu kasjera i ewentualnego powoływania się na ten błąd, co miałyby tłumaczyć niespieszne oddalenie się ze stacji paliw. Wariant ten, aczkolwiek możliwy, wydaje się jednak nieprawdopodobnym, jako zbyt odległy od zwykłego sposobu postępowania. Nie mogąc jednoznacznie przyjąć zmiany nastawienia D. G. (1) poprzez zaistnienie zamiaru bezprawnego przysporzenia już w trakcie płatności, również z tego powodu nie odrzucono jego wyjaśnień wskazujących na przypadkowość działania.

Wybryk z art. 119 § 1 kw może zostać popełniony wyłącznie z zamiarem kierunkowym. Zebrany materiał dowodowy uniemożliwia przypisanie takiego zamiaru D. G. (1).

Dlatego też wobec ustalenia powyższego po przeprowadzeniu przewodu sądowego na podstawie art. 62 § 3 kpw w zw. z art. 5 § 1 pkt 2 kpw orzeczono jak na wstępie.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpw.